

De windhaan

Hanebeke. De kinderen van boer Claes vonden gisteren een windhaan in het struikgewas achter de boerderij.

De pastoor, die ijlings ontboden werd, herkende er de windhaan in van zijn kerk, die in april 2009 verdween tijdens een onweer. Het voorval wekte in die tijd opschudding in het dorp. Kwaad opzet werd niet uitgesloten. De haan was immers half verguld en een schenking van de parochieraad.

Een belangrijke vondst, aldus de pastoor, die hoopt hierdoor meer gelovigen in zijn kerk te krijgen. Volgende zondag wordt de windhaan, na een grondige schoonmaakbeurt, in eer hersteld en terug geplaatst op de toren. De harmonie zal voor de gelegenheid spelen op de kiosk tegenover het gemeentehuis.

- M.V. voor Het Hanebeekse Nieuwsblad

Wat vooraf ging.

De windhaan was het beu. Kotsbeu.

“De wind maakt mij zot”, zeurde hij. “Hij draait elke dag een keer of drie. Om mij te pesten.”

Het was een feit dat het weer vaak wisselde in Hanebeke. Het dorp bevond zich op een meteorologische breuklijn. De winden uit oost en west kwamen er geregeld in botsing. Dit ging steevast gepaard met een kletterend onweer. Telkens de bliksem insloeg op de kerktoren, kreeg de windhaan een dosis volt in zijn lijf. Zijn hersenen knisperden en hij liet zijn kop hangen.

De pastoor probeerde hem op te pepen.

“Denk aan je missie, haan”, sprak hij. “Een haan kraait als de zon opkomt, bij het begin van een nieuwe dag. Ook een windhaan is een teken van waakzaamheid en van inkeer, vergeving en nieuw begin. Hij roept de mensen op te luisteren naar de boodschap van God. Zoals een haan waakt over de kippen en kraait als er gevaar is, zo staat de windhaan op de kerktoren symbool voor het waken over Gods kinderen.”

De windhaan zag wat er gaande was. Er kwamen steeds minder godskinderen naar de missen van de pastoor. Het lag niet aan de brave man. Zijn sermoenen waren best inspirerend. De tijden veranderden. De mensen hadden een jachtig leven en veel dingen aan hun hoofd. De kerken liepen leeg. Daar kon een windhaan, zelfs een half vergulde weinig aan verhelpen. Hij begon serieus te twijfelen aan zijn opdracht.

Dat van die kippen, in het betoog van de pastoor, stoorde de windhaan nog het meeste. Dag in dag uit keek hij neer op het hoenderhok van boer Claes. Stikjaloers op de haan die er parmantig tussen de kippen paradeerde.

“Ik zou alles geven voor een dag daar beneden”, mijmerde hij.

Zijn dagdromen eindigden steevast met de verpletterende waarheid dat twee hanen in een hoenderhok, een te veel is. Er zou een hanengevecht moeten plaats vinden. Een duel tussen hem en die pronkheer daar beneden. Het verschrikkelijke aan zo'n wedstrijd is, dat die pas ophoudt als een van beide partijen dood is, of afdruipt.

Boer Claes had een nieuwe knecht. Een pummel van een naburig dorp. Geen greintje verstand in zijn kop, maar met twee kolenschoppen als handen. De boer dacht er zijn voordeel uit te halen. Binnenkort moest er gezaaid en geplant worden.

De knecht was zestien, roekeloos en vooral bezeten van alles wat een motor had. Op een middag toen boer Claes naar de wei was om zijn koeien te inspecteren en de boerin op koffievisite ging bij de buurvrouw, zag de knecht zijn kans schoon. Hij klom achter het stuur van de tractor en slaagde erin te starten. Eerst tufte hij langzaam over het erf. Het ging lekker. Hij werd overmoedig en verhoogde zijn snelheid. Steeds vlotter begon hij rondjes te draaien. De haan werd opgeschrikt uit zijn middagslaap. Was het om zijn kippen te beschermen of uit nieuwsgierigheid? Hij waagde zich te dicht bij de monsterlijke machine. Hij kraaide uit volle borst. De

knecht schrok en remde bruusk af. Te laat. De haan kwam onder een achterwiel terecht. Hij was plat en vooral dood.

De windhaan had het tafereel met groeiende verbazing gevolgd. Hij jubelde het uit, want kraaien kon hij nog niet. Maar dat zou niet lang meer duren. Het was nu of nooit.

Bij het eerstvolgende onweer sloot hij een pakt met de bliksem.

“Goed, ik flits je naar beneden”, beloofde de bliksem, “maar denk eraan, de volgende keer dat ik langskom, moet je terug op de toren zitten. Zo wil de traditie het en daar moeten we ons aan houden.”

“Ik kan niet vliegen”, stelde de windhaan vast.

“Leer dat dan maar, tijdens je leven op aarde”, zei de bliksem. “Elke dag een beetje hoger”, bromde de donder er achteraan.

Het kippenhok van boer Claes had een nieuwe haan. Niemand begreep waar het dier vandaan kwam, zo snel na de dood van de vorige. Maar omdat hij mooi was en trouw kraaide bij zonsopgang, mocht hij blijven.

De kippenkoning praalde en kukelude erop los. Hoog op een paal, glanzend in de ochtendzon, overschouwde hij met fonkeloogjes zijn ren. Elke dag koos hij er een vrouwtje uit. Daarmee deed hij waar hij zo lang van gedroomd had, boven op zijn toren. De bliksem had geen half werk geleverd. De haan was sterk en viriel. En de kippetjes? Zij klaagden niet. Ze waren gelukkig in hun onwetendheid. De productie van de eieren steeg met vijftig procent. Boer Claes was tevreden.

De dagelijkse behoeften van het hoendervolk nam al de tijd van de haan in beslag. Hij zocht vette pieren en pikte een graantje mee.

Algauw vergat hij zijn vlieg oefeningen en dacht niet meer aan zijn belofte.

Zijn zegeroes zou van korte duur zijn.

In de verte kwamen onweerswolken opzetten. Het was middernacht. Geen maan aan de hemel. De wind uit het oosten botste met die uit het westen. Een eerste weerlicht flikkerde langs de ramen van het hoenderhok. Op slag was de hele ren klaarwakker. De haan tuimelde in paniek naar buiten. De kippen kakelden angstig.

“De tijd is gekomen”, gromde de donder akelig dichtbij.

De haan vloog tot op de hoogste paal. Hij sloeg verwoed met zijn vleugels. De veren stoven in het rond. Hij klepperde er op los. Hoe hij ook sprong of huppelde, hij geraakte geen meter hoger. De haan kraaide hees van emotie en vervloekte het pakt dat hij gesloten had.

De bliksem trof hem midden in zijn hart. Een kilo volt trok door zijn lijf. De haan sidderde van kop tot staart. Hij sloeg van de paal achterover en viel in het struikgewas, zwart geblakerd.

Mieke Vandromme